

ศากยบุตร

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๑

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจ วันนี้วันอุโบสถ วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา วันนี้วันวิสาขบูชา เป็นวันเกิดขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นองค์เกิดแห่งการตรัสรู้แห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็เป็นที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพาน ฝากธรรมข้อสุดท้ายไว้ละ “ภิกษุทั้งหลาย เธอจงพิจารณาสังขารด้วยความไม่ประมาทเถิด โลกนี้จะไม่ว่างจากพระอรหันต์เลย”

“เธอจงพิจารณาสังขารด้วยความไม่ประมาท” ความประมาทเดินเลื้อยในชีวิตนี้ ศากยบุตร พุทธชินารส เราเป็นบุตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วางธรรมและวินัยไว้ให้เราได้ก้าวเดิน เราจะต้องกตัญญูรู้คุณ ศากยบุตร บุตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บุตรของกษัตริย์ บุตรของชาวศากยะ ถ้าเราเข้าถึงโคตรถึงตระกูลของเรา ในทางอภิธรรม โคตรภูญาณ ถ้างโคตรวงศ์ของกิเลส โคตรภูญาณ โคตรวงศ์ของเราก็องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเราเป็นศากยบุตร เราคิดถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะต้องทำตนของเราให้เข้าถึงธรรม

ธรรมและวินัยมันขัดเกล้าเราละ ถ้าเราขัดเกล้าเรา ทำเราให้ดี ไม่ใช่เป็นบุตรของกิเลส ถ้าเราเชื่อเรา เราทำตามเรา เราไว้ใจเราไม่ได้ละ เพราะคำว่า “เรา” อย่างเดียว เราถึงอ่อนแอ เราถึงทำสิ่งใดไม่ได้เลย เพราะคำว่า “เรา” มันทำให้เราทำอะไรก็ไม่ได้ เราเหนื่อย เราทุกข์เรายาก เราทุกข์อย่างเลย คำว่า “เรา” คือกิเลส “เรา” คืออัตตา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอน สพุเพ ฐมฺมา อนตฺตา ธรรมทั้งหลายนี้เป็นอนัตตา สภาวะธรรมต่างๆ นี้เป็นอนัตตาหมด แต่ความเป็นอนัตตาของมัน ของมันคือไม่มีใครเห็น ถึงเป็นของมัน นี้ของเรา ของเรารู้เราเห็น

สพุเพ ฐมฺมา อนตฺตา เป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาเราศึกษาธรรม “สพุเพ ฐมฺมา อนตฺตา ธรรมทั้งหลายเป็นอนัตตา ทุกอย่างเป็นอนัตตา แม้แต่นิพพานก็เป็น

อนัตตา” ติความกันไป มั่วหมดเลย ด้วยเอากิเลสตีความ เอาตัวตนของเราตีความ เพราะคนไม่รู้
จริงเห็นจริงใจ

ความเป็นอนัตตามันเป็นอนัตตาอย่างไร อนัตตาเพราะมันเป็นสภาวะธรรม สภาวะธรรม
ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ เหตุเราสร้างศีล สมาธิ ปัญญาขึ้นมา ถ้าเหตุสร้างศีล สมาธิ ปัญญาขึ้นมา
ปัญญาขึ้นมาโดยที่มีสมาธิรองรับ ถ้ามีสมาธิ สติเป็นความต้องการทุกเมื่อ ในเมื่อมีสติทุกเมื่อ
ความมีสติสัมปชัญญะของเราทำให้เราเกิดจิตสงบ จิตเป็นสมาธิขึ้นมา

ถ้าจิตเป็นสมาธิขึ้นมา ถ้ามันเกิดปัญญาขึ้นมา นี่ชาวศากยบุตร บุตรขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าต้องมีธรรมารุช เป็นอรุชที่ฆ่ากิเลส แต่ถ้าเป็นบุตรของกิเลส เราเป็นบุตรของ
กิเลส เรายอมจำนนกับมัน เราทำอะไรยอมจำนนกับกิเลส ต้องการความสะดวก ต้องการความ
สบาย จะทำอะไรก็กลัวทุกข์กลัวยากกลัวลำบาก เวลากิเลสมันจี๋หัวให้ทุกข์ให้ยากลำบากละไม่ได้
กลัว สิ่งของมันค้ำอยู่นี้ กิเลสมันค้ำค่ออยู่นี้ไม่เคยกลัวมันเลย เพราะมันเป็นเรา

สรรพสิ่งเป็นเราไหม? ไม่เป็นเราหรอก มันไม่ใช่เรา ถ้ามันเป็นเรานะ องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าไม่สอนหรอก แต่มันละเอียดลึกซึ้งจนเราแบ่งไม่ได้ว่าเป็นเราหรือไม่เป็นเรา
เพราะมันเป็นไปโดยธรรมชาติ

เขาว่า “ธรรมะเป็นธรรมชาติๆ”

กิเลสก็เป็นธรรมชาติ กิเลสเป็นธรรมชาตินะ เพราะกิเลสมันเกิดตายๆ ไปกับจิต กิเลสเป็น
ธรรมชาติ ถ้าไม่มีธรรมชาติ ธรรมชาตินี้มันข้ามภพข้ามชาติด้วย แล้วถ้าไม่ข้ามภพข้ามชาติมันเกิด
เป็นเทวดา อินทร์ พรหมได้อย่างไร ถ้าไม่ข้ามภพข้ามชาติ มันมาเกิดเป็นมนุษย์ได้อย่างไร เวลา
ตายจากมนุษย์ไปเกิดในนรกอเวจี มันไปกับดวงจิตดวงนั้นได้อย่างไร มันข้ามภพข้ามชาติไหม
กิเลสมันข้ามภพเลยละ มันเป็นธรรมชาติ กิเลสเป็นธรรมชาติดับจิต

แต่ด้วยปัญญาคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ใช้ปัญญาชำแรกแทรกเข้าไปใน
จิต แล้วทำความสะอาดวิชาออกจากจิตได้ ความเป็นอวิชชา ความเป็นตัวตนของมัน มันอยู่กับ
เรา ถ้าเป็นเราขึ้นมา เราทำอะไรไม่ได้เลยนะ ธรรมะนี้มาจากฟากฟ้า กว่าจะสร้างขึ้นมาได้ สติกว่า
จะสร้างขึ้นมาได้ ปัญญากว่าจะสร้างขึ้นมาได้ จะเป็นบุตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

สากยบุตรพุทธชินนรต กว่าจะเป็นไปได้สักทีหนึ่ง ทุกข์ยากแสนเข็ญ กิเลสจี๋หัวอยู่นี้ นอนจมอยู่กับ กิเลส ไม่เคยทุกข์ยากเลย กิเลสมันจี๋หัวอยู่ มีความพอใจกับมันตลอดไป ถึงว่าเป็นบุตรของกิเลส

วันนี้วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ถ้าวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เราเป็นคนสำคัญคน หนึ่ง เราเป็นสากยบุตรคนหนึ่ง เราควรมีลวดลายขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราควรมีลวดลายธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้ในใจของเรา ถ้ามันมีลวดลายธรรม ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะมีลวดลายวิธีการต่อกรกับกิเลส ต่อกรกับเรา

กิเลสมันคือเรา กิเลสมันเป็นความเห็นของเรา เพราะความเห็นมันมีความทุกข์ความยาก เวลาปฏิบัติโดยกิเลส หาวิธีการเอาช่องทางตรงจริตนิสัย มันเอามาอ้างตรงจริตนิสัย จริตนิสัยมัน พพอใจ มันต้องต่อสู้ มันต้องต่อสู้ ตรงกับจริตนิสัย การทำแล้วมันว่าง การทำแล้วมันเป็นประโยชน์ แต่ถ้ามันเป็นความพอใจ กิเลสมันอ้างตรงนั้นว่ามันเป็นความพอใจ “ทำอะไรตรงกับเรา ชาตุนันท์ เป็นอย่างนี้ ชาตุนันท์มันชอบ”

ชาตุนันท์มันชอบก็ต้องฝืนมันสิ การฝืนเราคือการฝืนกิเลส กิเลสมันคือเรา เวลากิเลสมัน คือเราไม่ได้มอง แต่เวลาประพฤติปฏิบัติ ทุกข์เป็นเรา อะไรเป็นเรา ทำไม่ได้ แต่กิเลสเป็นเราไม่รู้นะ ถ้ากิเลสเป็นเรา ถ้ามันฝืนเราก็ฝืนกิเลส มันอยากได้อะไร ไม่ทำ มันอยากกิน ไม่กิน มันอยากนอน ไม่นอน มันอยากนอน อยากนอน เดินจงกรม มันอยากกิน ให้กินครึ่งเดียว อยากกิน ให้กิน ๒ คำ ที่เหลือดื่มน้ำเข้าไปให้เต็มท้อง เห็นไหม มันอยากอะไรเราต้องฝืนมัน ถ้าฝืนมันคือฝืน กิเลส เพราะกิเลสมันเป็นเรา

แต่ธรรมะไม่ใช่เรา ธรรมะกว่าจะสร้างสมขึ้นมาจนกว่าจะทำถึงที่สุดนะ ถ้าถึงที่สุด เอโก ษฐโม ใจเป็นหนึ่งเดียว ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกัน ถ้าใจกับธรรมเป็นอันเดียวกัน เพราะอะไร เพราะมันชำระกิเลสออกจากใจหมดแล้วมันถึงเป็นธรรมอันเดียวกัน แต่ขณะที่กิเลสมันอยู่กับเรา มันเปิด พอมันจะเป็นจะตายขึ้นมาทีหนึ่งมันก็ผ่อนให้ทีหนึ่ง พอผ่อนให้ทีหนึ่ง มีโอกาสได้สุขสบาย มีโอกาสได้ผ่อนคลายทีหนึ่ง กิเลสมันผ่อนให้เราพอใจ สูดหายใจแล้วมันก็หัวไปอีก เห็นไหม มันเป็นของชั่วคราวไง เดียวก็ดีใจ เดียวก็เสียใจ เดียวก็ทุกข์ใจ เดียวก็คิดดี เดียวก็คิดชั่ว มัน เป็นสภาวะอย่างนั้น มันไว้ใจไม่ได้ กิเลสไว้ใจไม่ได้

ถ้ากิเลสไว้ใจได้ ดุติ ดุญเห่าสิ เห็นงูเห่ามันเจ็บไข้ได้ป่วยมา มันทุกข์ร้อนมา เลี้ยงมันไว้ ดู มันไว้ แล้วเดี๋ยวมันก็กัดเอา กัดเรานั้นแหละ เพราะอะไร เพราะมันต้องการอิสรภาพของมัน กิเลส

ก็เหมือนกัน “เดี๋ยวเป็นอย่างนั้น เดี่ยวเป็นอย่างนี้” เราไปเอางูเห่า ชวานาเลี้ยงงูเห่า เราเป็นชวานา กิลีสเป็นงูเห่า มันฉกก็ฉกใจตลอดเวลา ของของเรามันฉกก็ฉกเรา ของเราใช้อะไรไม่ได้ คุณิ คุร ร่างกายว่าเป็นของเรา มันจริงหรือเปล่าละ มันเป็นธรรมชาติของมัน มันเสื่อมสภาพเป็นธรรมดา ของมัน

เราเกิดมาด้วยบุญกุศล มนุษย์สมบัติ แล้วยังมาเกิดเป็นพระเป็นเจ้าอีก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ แล้วออกบวชอยู่ ๖ ปี ตอนนั้นยังไม่เป็นพระพุทธเจ้า คืนวันวิสาขบูชาตรัสรู้ธรรมขึ้นมาเป็นพระพุทธเจ้า แล้ววางธรรมวินัยไว้ ๖๖ ปี ตัดจิตตุดตกรรม ให้วิธีการบวช เราเกิดมาเป็นมนุษย์แล้วเรายังมาเกิดมาเป็นภิกษุอีก เพราะอุปัชฌาย์อาจารย์ยกเข้าหมู่ ยกเข้าหมู่ก็เป็นพระ เป็นสมมุติสงฆ์ขึ้นมา นี้เกิดในพระอีกแล้ว

เกิดเป็นคฤหัสถ์ ตายจากคฤหัสถ์มาเกิดเป็นภิกษุ แล้วเกิดเป็นภิกษุแล้ว พุทธชินนโรสมัน เป็นความจริงใหม่ ถ้ามันเป็นความจริง เราจะมีความรู้คุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วันนี้เป็นวันเกิด วันตรัสรู้ วันปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะทำอย่างไร อย่างน้อยเราอยู่บ้านนะ ถือนะสัจจิก วันพระวันเจ้าเราถือนะสัจจิกเป็นปกติ นะสัจจิกคือไม่นอน ถวายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้ามันรู้จักคุณ รู้จักบุญคุณ มันจะมีกะจิตกะใจทำคุณงาม ความดีถวายท่าน ถ้าทำคุณงามความดีถวายท่าน ถวายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพื่อใคร? ก็เพื่อพุทธะของเรา เพื่อใจของเรา ถ้าใจของเรามันเข้มแข็งขึ้นมา มันเข้าไปรู้ใจ ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้น เห็นตถาคต จิตมันเห็นเอง จิตมันพอใจ จิตมันซึ่งใจ มันรู้บุญรู้คุณ

ครูบาอาจารย์ท่านพูดบ่อย “องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้ได้อย่างไร สอนได้อย่างไร เราทำอะไรไปมันอยู่ในพระไตรปิฎกหมดแล้ว ทำอะไรไปนี่มันมี” ถ้าคนมีเขาวนัปัญญาสักหน่อย เวลาไปรื้อค้นในพระไตรปิฎก “มันมีอยู่แล้วๆ สิดล สมภาธิ ปัญญา มันมีอยู่แล้วทั้งนั้น สิ่งนี้ พระพุทธเจ้าตรัสรู้มาแล้ว รู้มาแล้วทั้งนั้นเลย เราเองต่างหากไม่รู้” แล้วพอทำเข้าไป โอ้โฮ! เป็น ความมหัศจรรย์ โอ้โฮ! เห็นโลกเห็นองสงสาร ยอดเยี่ยมไปหมดเลย

สาวกภายิต เราเป็นสาวก ปัญญาเราไม่ทันพระพุทธเจ้าหรอก พระพุทธเจ้าวางธรรมและ วินัยไว้หมดแล้ว เพียงแต่ขอให้เรามันจริงเท่านั้น เราจริงเสียอย่างมันจะได้ของจริงนะ

เราไม่จริงกัน เราทำประสาเรา เราทำเล่นของเรา ทำเล่น ทำพอเป็นพิธี ทำแต่ว่าครูบา อาจารย์คอยเตือนก็ทำเป็นพิธี มันจะช่วยตัวเองไม่ได้ ถ้ามันจะช่วยตัวเองได้ อุตตา หิ อุตตโน นาโถ

คนเป็นที่พึ่งแห่งตน ถ้าคนเป็นที่พึ่งแห่งตน อยู่ที่ไหนเราก็ต้องหมั่นเพียรของเรา หมั่นเพียรของเรา เพราะทุกข์มันทุกข์ของเรา ถ้ามัวตัวเองลี ถ้ามัวตัวเองตลอดเวลา ถ้ามัวใจนี้ ทุกข์ใหม่ เกิดใหม่ จะมารอบสองรอบสามอีกใหม่ มันไม่เกิดหรือ ถ้ามันไม่เกิดมันต้องมีเหตุผลตอบเราว่ามันไม่เกิดสิ มันจะไม่มาอย่างนี้อีกแล้วเพราะอะไร ถ้ามันไม่มีเหตุมีผล เราจะคิด เราจะหาวิธีการอย่างไร เอาเทคโนโลยีทางวิทยาศาสตร์มาป้องกันเลย...ไม่มีทาง มันไม่มีอะไรจับจิตได้ จิตมันไปประสามัน มันทะลุไปได้หมด กำแพงก็ขึ้นมันก็ทะลุได้ เอาเหล็ก ๕๐๐ ชั้นมาครอบมันไว้ มันก็ออกได้

ในสมัยพุทธกาล กษัตริย์ที่เขาไม่เชื่อเรื่องศาสนา ตายแล้วไม่เกิด เอนักโทษมาครอบไว้ เอาแก้วมาครอบไว้ แล้วคอยดูว่าวิญญาณเวลาออกจากร่างคนตายมันจะออกไปอย่างไร มันเห็นไหม มันทะลุไปได้ไหม แล้วเราจะเอาเครื่องมืออะไรไปพิสูจน์มันถ้าเราไม่มีศีล สมาธิ ปัญญา พิสูจน์ใจนี้

นี่มันเกิดอีก มันไม่มีเหตุมีผลมันต้องเกิด มันต้องเกิดอีก ในเมื่อเกิดแล้วมันจะทุกข์ใหม่ ชีวิตนี้ทุกข์ใหม่ ทั้งๆ ที่เกิดมาในตระกูล ฤๅษีเรามีพ่อแม่ มีพ่อแม่แม่มามันก็มีความสัมพันธ์กันมา บุญคุณ เกิดในประเทศอันสมควรก็รู้อยู่ สิ่งที่เป็นบุญก็เป็นบุญ เพราะเกิดมาแล้วมีบุญมีคุณ มีความคิดถึงกัน มีความกตัญญูกตเวที มีน้ำใจต่อกัน ความเป็นน้ำใจนี้มันเป็นบุญ แต่มันเป็นสมมุติ มันไม่คงที่ คำว่า “สมมุติ” เอาไว้ในอำนาจของเราไม่ได้ มันต้องแปรสภาพ มันต้องพลัดพรากเป็นธรรมดา สิ่งอย่างนี้มันของชั่วคราว มันพลัดพราก เพราะบุญกุศลมันถึงได้เป็นสภาวะแบบนี้ แล้วสิ่งที่เป็นจริงอยู่ไหน

ศาสนามันเอาตรงนี้ไง ศาสนาสอนถึงความเป็นจริง ความเป็นจริงของเรา เราต้องเป็นจริงให้ได้ สากยบุตรพุทธชินนรต ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ตถาคตสอนไว้แล้ว วางธรรมวินัยไว้แล้ว พิสูจน์ได้ทั้งนั้นนะ พิสูจน์ จับโกหกให้ได้สิว่าพระพุทธเจ้าโกหก พระพุทธเจ้าพูดไม่จริง ถ้าพระพุทธเจ้าพูดไม่จริง เราเป็นคนจริง เราจริงกว่าพระพุทธเจ้าได้อย่างไร เราจริง เรามีเหตุผลอะไรถึงว่าจริง

ถ้าเห็นว่าจริงก็ต้องพิสูจน์สิ นั่งสมาธิภาวนา ถ้าพูดถึงกิเลส ธรรมะเป็นไปไม่ได้ พระพุทธเจ้าบอก ทำแล้ว ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี อย่างน้อยเป็นพระอนาคามี ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี อย่างน้อยเป็นพระอนาคามีทีเดียวละ พระอนาคามี พระอนาคามีเป็นที่ไหน พระอนาคามีนี้ต้องมี

คนแต่งตั้งให้ใหม่ นี้ปริยัติบอก “ถ้าไม่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารับประกัน เป็นพระอรหันต์ไม่ได้”

ธรรมวินัยไม่เป็นพระพุทธเจ้าหรือ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกแล้ว “ธรรมวินัยเป็นศาสดาของเธอ” แล้วธรรมวินัย ธรรม ธรรมความเป็นจริง ธรรมที่อยู่ในหัวใจ แล้วมันเป็นขึ้นมา นี่มันเป็นธรรมวินัย พระพุทธเจ้ารับประกันไม่รับประกัน

เกิดในธรรม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ใครรับประกัน ที่โคนต้นโพธิ์ ใครรับประกัน เวลาศีกมา ๖ ปี ใครรับประกัน แล้วเวลาตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ใครมารับประกันองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ธรรมจักๆ ได้นะ เทวดา อินทร์ พรหมส่งข่าวเป็นชั้นๆ ขึ้นไปเลย “ธรรมจักรได้เคลื่อนแล้ว ไม่มีใครสามารถจะเอาคืนได้ เพราะจักรมันเคลื่อนแล้ว” ที่จักรเคลื่อนคือแค่แสดงกิริยาเฉยๆ นะ แต่ความจริงคือความรู้อันนั้น ความรู้ในหัวใจที่มันเคลื่อนไป ที่มันฆ่ากิเลส อันนั้นต่างหากเคลื่อนไม่ได้ จักรอันนี้ได้เคลื่อนแล้ว ธรรมอันนี้ได้เคลื่อนแล้ว มันได้ชำระกิเลสแล้ว ใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบริสุทธิ์แล้ว อันนั้นต่างหากของแท้ แสดงธรรมจักๆ ออกมานี้เพื่อปัญจวัคคีย์ “อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ” ต่างคนต่างรู้ความจริงขึ้นมา นี่เป็นศากยบุตร สงฆ์องค์แรกเกิดแล้ว

แล้วสงฆ์องค์แรกเกิด เห็นใหม่ สงฆ์ในปัจจุบันนี้ ๔๐๐,๐๐๐ ในเมืองไทย ในทั่วโลกเท่าไร แล้วที่ว่ากันไปนะ ฝ่ายมหายานก็พูดกันไปอีกอย่างหนึ่ง พูดกันไปนะ “เรือสัตว์ขนสัตว์” ว่ากันไป “ธรรมะนี้เพื่อโลก”

คำว่า “เพื่อโลก” มันไม่ใช่เพื่อธรรม เพื่อธรรมนะในหัวใจ เพื่อโลก องค์การกุศลเขาทำได้มากกว่า ถ้าเพื่อโลก คุณิ องค์การกุศล เรื่องข้าวยากหมากแพงเขาช่วยทั้งโลกเลย เพราะมันเป็นวัตถุ เป็นวัตถุมันไม่มีอะไรควบคุมได้ มันเป็นไปตามธรรม มันไม่มีอะไรควบคุมหรือก มันเป็นอนิจจัง มันเจริญ มันเสื่อมไปเป็นธรรมดา มันไม่มีอะไรคงที่หรือก คนทุกข์คนยาก ข้าวยากหมากแพง เป็นวิฤกษ์ของมัน มันหมุนไปเป็นสภาวะแบบนั้น เวกกรรมของคน เวกกรรมของโลก เวกกรรมต่างๆ แต่ถ้าหัวใจมันพ้นแล้ว เวกกรรมข้างนอกมันก็เวกกรรม แต่หัวใจมันไม่ไปเดือดร้อนตาม

เพื่อธรรม เพื่อธรรม เราต้องย้อนกลับมาที่เรา ไม่ใช่เพื่อ โลก เพื่อ โลก ยูเอ็นมันทำได้ดีกว่ามาก โลกเขาสงเคราะห์กันไ้มากกว่าเรามาก แต่ถ้าเพื่อธรรมละ เพื่อธรรม ถ้าใจเป็นธรรมแล้วเราก็กสงเคราะห์ด้วยความเป็นธรรม เป็นธรรม สงเคราะห์ด้วยความเป็นธรรมมันบริสุทธิ์ผุดผ่อง ถ้าเพื่อ โลก เพื่อ โลก เพื่อใครละ เพื่อสิ่งที่ทำขึ้นมา มันเป็นความคิดของโลก เห็นไหม ถึงประสบความสำเร็จทางโลกขนาดไหนมันก็เป็นความสำเร็จทางโลกส่วนหนึ่ง ใต้แค่ชั่วคราวเท่านั้น

แต่ถ้าประสบความสำเร็จทางธรรมนะ ปัจจุบัน มันไม่มีอนาคต อดีตมาเป็นปัจจุบันนี้ ปัจจุบันนี้จะไปอนาคต แล้วธรรมะด้วยปัจจุบันธรรมทำลายหมดเลย อดีตอนาคตไม่มี เพื่อเรา เพื่อปัจจุบันนี้เท่านั้น ไม่มีการสืบต่อ ไม่มีอดีต ไม่มีอนาคต มันเป็นไปอีกไม่ได้

บุพเพนิวาสานุสติญาณ ย้อนอดีตชาติ จุติปปาทญาณ อนาคตไป แล้วในปัจจุบันนี้ฆ่ากิเลส สภาวะธรรมเป็นอย่างนี้ ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปัจจุบันละเอียดลึกกลับมา ลึกกลับสำหรับคนไม่รู้ มันเปิดเผยกับคนรู้ คนรู้จะลึกกลับไปได้อย่างไร ลึกกลับมันจะรู้ได้อย่างไร ลึกกลับกว่าเราหรือ เพราะเรารู้ มันจะลึกกลับที่ไหน มันเปิดเผยหมด เปิดเผยมา กิเลสมันถึงได้ตาย

เพราะมันไม่เปิดเผย มันลึกกลับ กิเลสมันซ่อนอยู่ในความลึกกลับอันนั้น กิเลสมันซ่อนอยู่ในความลึกกลับแล้วก็หัวเรา “เป็นเรา ทุกข์เป็นเรา สรรพสิ่งเป็นเรา อะไรก็เป็นเรา เป็นเรา ทุกข์ก็เรา” เราทุกข์เราก็อธิงให้ ก็เจ็บปวดแสบร้อน แล้วเราก็อสะสมซบซ้อนเข้าไปที่ใจ แล้วก็เกิดตายกันไป ในหัวใจที่ไม่มีวันจบสิ้น เพราะมันเป็นกิเลส มันถึงต้องรู้ต้องถอน ต้องพยายามทำลาย ทำลายให้ได้ ตั้งใจให้ได้ ตั้งใจเป็นสากยบุตร ถ้าเราเป็นสากยบุตรพุทธชินโรตเป็นความจริง เราจะเป็นจริงขึ้นมา เราจะเป็นบุตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วศาสนาจะเจริญรุ่งเรืองมาก

การเห็นสมณะเป็นมงคลอย่างยิ่งนะ เราได้เห็นของเราเอง เราเห็นของเรา ใจมันเป็นสมณะ เป็นสมาธิก็เห็นเงาๆ เท่านั้นนะ เป็นปัญญาขึ้นมา สมาธิก็เริ่มออกค้นคว้า ออกหากันไป ถ้าเป็น โสดาบันขึ้นมา พาดเข้ากระแส สิ่งพาดเข้ากระแส ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นอนาคต จิตมันเป็น เห็นความเป็นไป มันเป็น สิ่งนี้พอมันเป็นขึ้นมา มันขึ้นมาจากหัวใจ สิ่งทีจากหัวใจขึ้นมา มันชำระ เข้าไปในหัวใจ มันรู้ อนาคตจากล้าหาญมาก เรารู้ของเราได้ขนาดไหน เราจะมีคามองอนาคตล้าหาญของเรา

วิหารธรรม ใจมีธรรมเป็นเครื่องอยู่อาศัยนะ ใจถ้าไม่มีเครื่องอยู่อาศัย ทุกข์ตลอด ทุกข์ตลอด อยู่กับกิเลส กิเลสมันหลอกลวงไป อ้างอดีตอนาคตไปตลอด “เมื่อนั้นเมื่อนี้จะดี โยกย้ายถ่ายเทไปที่ไหนแล้วมันจะดี” โยกย้ายถ่ายเทมันเป็นเปลือก มันเป็นสังคม มันเป็นวัตถุ มันเป็นทาส หัวใจดวงเก่า หมาจี้เรื้อนอยู่ที่ไหนมันก็จี้เรื้อน อยู่ที่ไหนมันก็คัน อยู่บนสวรรค์มันก็คัน อยู่ใต้บาดาลมันก็คัน ถ้ามันจี้เรื้อนของมัน มันต้องเกาของมัน ใจมันมีจี้เรื้อน ใจจี้เรื้อนมันต้องรักษา แผลใจก่อนสิ ถ้าหมามันหายจากจี้เรื้อน มันนอนที่ไหนก็เป็นสุข นอนโคนต้นไม้ จะนอนใต้ถุนบันได จะนอนบนหลังคาที่ไหนมันก็เป็นสุข มันไม่เป็นจี้เรื้อน

ใจมันเป็นจี้เรื้อน ถ้ามองโลกมันมองอย่างนั้น โลกมันเป็นข้างนอก พอมองข้างนอกไป ใจมันจี้เรื้อนมันก็เป็นทุกข์ของมัน สิ่งที่เป็นอย่างนั้น สิ่งที่เป็นจี้เรื้อนมันก็เป็นทุกข์กับเรา ทุกข์กับเรานะ เวลาทำสิ่งใดต่างๆ ขึ้นมาก็เพื่อประโยชน์โลกๆ แล้วทำไมผลมันตกมาทุกข์ที่เราล่ะ ทุกข์ที่เรา เพราะใจมันเป็นตัวเริ่มต้น ใจมันเป็นความคิด ใจมันเป็นผู้บริหารจัดการ ใจเป็นเจ้าของนโยบาย เจ้าของนโยบายกันนโยบายเพื่อโลก สิ่งทีกระทำออกไปแล้วมันเป็นเรื่องของโลกหมดเลย ถ้าย้อนกลับ ทวนกระแสกลับมา

ที่อยู่อาศัย นกยังมีรังมีรัง คนยังต้องมีที่อยู่อาศัย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงบอก ให้อยู่เรือนว่าง ให้อยู่กุฏิวิหาร สิ่งต่างๆ พออยู่พออาศัย สิ่งทีพออาศัยไว้ พออาศัยเพื่อเรา มันมีไว้เพื่อเรานะ อย่าไปตื่นเต็นกับมัน สิ่งทีจะต้องดูแลรักษา มันเป็นข้อวัตรปฏิบัติ กิจของสงฆ์ ๑๐ อย่าง กวาดลานเจดีย์ รักษาโบสถ์ รักษาวิหาร รักษาสิ่งที่เป็นของสงฆ์ ภิภุคฺคฺคาถาของสงฆ์ เป็นอาบัติปาจิตตีย์ ปลูกขึ้นกุฏิ ถ้าเราไม่ดูแลรักษา มันทำลายของสงฆ์

“ไปฆ่าสัตว์เป็นอาบัติปาจิตตีย์”...เราไม่ได้ฆ่า การฆ่าสัตว์คือฆ่าด้วยเจตนา แต่นี่รักษาสิ่งทีเป็นประโยชน์ มันเป็นข้อวัตรปฏิบัติ มันจะเทียบเข้ามาในหัวใจ ถ้าหัวใจมันเป็นธรรม มันจะเข้าใจในสภาวะแบบนั้น ถ้าหัวใจไม่เป็นธรรม มันตีเป็นอรรถกถา โยค-กามสุขัลลิกานุโยค จะไปเจี้ยปลวก จะไปกำจัดปลวกออกจากกุฏิก็ป็นอาบัติปาจิตตีย์ จะไม่ดูแลรักษาก็ป็นอาบัติปาจิตตีย์ กลืนก็ไม่เข้า คายก็ไม่ออก คาคออยู่อย่างนั้นนะ เพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะเราไม่เคยผ่านสังคม ไม่เคยศึกษาธรรมะ ไม่มีครูบาอาจารย์เป็นคนชี้แนะ

สิ่งทีมันไม่มีเจตนา เราไม่มีเจตนา เราจะรักษา จะมีข้อวัตรปฏิบัติเพื่อรักษาของของสงฆ์ รักษาของของสงฆ์ไว้เพื่ออะไร? เพื่อหมู่ชน เพื่อสงฆ์ ๔ ทิศจรมา ว่ามาอาศัยป็นของของสงฆ์ สิ่ง

ที่เป็นของของสงฆ์ ภิกษุต้องรักษาของของสงฆ์ ของสงฆ์เป็นของสาธารณะ ไม่ใช่ของของเรา สิ่งนี้รักษาไว้เพื่อสงฆ์ รักษาไว้เพื่อประโยชน์ รักษาของสงฆ์ ใครเป็นคนรักษา? ก็ใจเป็นคนรักษา ถ้าใจเป็นคนรักษา ใจรักษาของสงฆ์ ใจมันมีจิตใจเอื้อเพื่อพ่อแม่ เป็นธรรมหรือยัง? มันเป็นธรรมโดยอัตโนมัติเลยนะ แต่ถ้าเราไม่เข้าใจ ก็เลสมันจึงคือ “ทำอย่างนั้นก็ผิด เป็นอาบัติปาจิตตีย์” นอนจมกับกิเลส จะไม่รักษาเลยก็เศร้าหมอง เราไม่ได้รักษาของสงฆ์ ของสงฆ์เราปล่อยให้ปลวกมันกินมันทำลาย

ทำก็กลัวเป็นอาบัติ ไม่ทำก็เศร้าหมอง เศร้าหมองอยู่ในใจ เก็บกดอยู่ในใจ เห็นไหม นี่เวลากิเลสมันเป็นใหญ่ เป็นบุตรของกิเลส

ถ้าเป็นบุตรของธรรมละ เป็นบุตรของครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ท่านพาเราทำนะ สิ่งที่เราไม่ได้เจตนา ปลวกที่มันกัดมันกินเข้าไป มันกินแล้วมันก็เป็นโทษเป็นภัยของมัน เพราะมันเป็นของของสงฆ์ แต่ถ้าไล่มันไปกัดไปกินที่อื่น มันก็เป็นการดำรงชีวิตของมัน เราจะดูแลรักษาได้ไหม ถ้าเราดูแลรักษาได้ สิ่งนี้ก็เป็นประโยชน์กับเขาด้วย ถึงว่ามันเป็นลาภของเขา

อย่างสัตว์มันได้อาหารมา มันลาภของสัตว์ ลาภของเขา แล้วเราไปแย่งอาหารเขามา มันไปกัดลาภของเขา แต่ลาภนั้นมันมีโทษมีภัย แต่ถ้ามันไม่ใช่ทุกขลาภ มันเป็นลาภโดยธรรมชาติ เขาได้ล่ากัน เขาหากินกันโดยธรรมชาติของเขา สัตว์กินเนื้อมันอยู่ในป่าในเขา มันเป็นธรรมชาติของเขา เขามีเวรมีกรรมต่อกันมา เขาผลัดกันกินกันมาอย่างนั้น ในภพในชาติผลัดกันเกิดผลัดกันตายในวัฏฏะมามหาศาลอยู่แล้ว สิ่งที่เราไม่เห็นในโลกนี้มันยังอีกมหาศาลเลย แต่สิ่งที่เราเห็นต่อหน้าต่อตา มันเป็นการให้เราได้ฝึก เป็นการให้เราได้ตั้งใจ เป็นการให้เราได้ฝึกฝนใจ เป็นการให้เราได้รับรู้สภาวะแบบนั้น สิ่งที่เราได้รับรู้สภาวะแบบนั้นจากภายนอก ถ้าจิตใจมันเมตตาขึ้นมา จิตใจมันอ่อนโยนขึ้นมา มันก็ย้อนกลับมาที่ในหัวใจ

แล้วกิเลสที่มันกัดหัวใจละ ปลวกมันกัดของสงฆ์ละ ปลวกมันกินไม้ ปลวกมันกินกุฏิวิหารนะ แล้วกิเลสมันกินหัวใจละ กิเลสที่มันกินอยู่นี้ มันกัดอยู่นี้ มันกัดหัวใจ มันกัดแล้วมันทุกข์ มันยาก แล้วจะกำจัดมันอย่างไร กำจัดอย่างไร? มันก็ต้อง ศีล สมาธิ ปัญญาไปกำจัด

ศีล สมาธิ ปัญญา มันมีศีลใหม่ มีสมาธิใหม่ ถ้ามีศีลมีสมาธิ มันก็ไปกำจัดปลวก เราจะไปกำจัดมัน ถ้ากำจัดไม่ดี ไปเหยียมัน มันก็ตายนะ นี่ก็เหมือนกัน กิเลสที่มันจีหัวเรา “ทำโน่นก็ไม่ได้ นี่ก็ไม่ได้” เดียวเราจะตายนะ ตายจากความรู้สึก ตายจากความชื่นใจ ตายจากเจตนา ตายจากความมู

มานะ ตายจากความเพียรชอบ ความเพียรเป็นมิจฉาใจ มันตายจากความถูกต้องไปเป็นมิจฉา เป็นความเห็นผิด เป็นความเศร้าหมอง เป็นการสะสม เป็นการนอนจมกับกิเลส นี้บุตรของกิเลส

ถ้าบุตรของธรรมละ บุตรของสากยบุตร สากยบุตรมันมีครูมีอาจารย์นะ ถือนิสัย ครูบาอาจารย์ของเราท่านจะพาเราไป ครูบาอาจารย์ของเราท่านเป็นโคนำฝูง โคที่ฉลาด โคที่มีหุมีตา ท่านจะรู้ว่าสิ่งใดควรไม่ควร สิ่งใดควรไม่ควร จังหวะมันมาถึง กรรมของมันต้องเอาตัวรอดให้ได้

สังขธรรม เวลามันมีกรรมมีเวรขึ้นมา องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปจำพรรษา พราหมณ์นิมนต์ให้ไปจำพรรษาแล้วลืมใส่บาตร แม้แต่องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องกินข้าวม้า กินข้าวกลิ้ง เอามาบดเป็นแป้งกิน เห็นไหม เวลากรรมมันสนอง ถึงเวลาของมัน คนเรามันมีวิกฤติในชีวิตตลอดไป ชีวิตทั้งชีวิต ๑๐๐ ปีจะไม่เคยวิกฤติ ไม่เคยมีอะไรกระทบกระเทือนใจเลย มันเป็นไปได้อย่างไร มันไม่ใช่ผ้าขาวที่มันจะจึงไว้โดยที่ไม่ได้ใช้ ผ้าขาวก็ต้องเอามาหมัมาใช้ มันต้องซักต้องข้อม ต้องรักษาทั้งนั้นนะ

ชีวิตก็เหมือนกัน ชีวิตที่เราเกิดขึ้นมามันต้องรักษาต้องดูแล ถ้าคนฉลาดพาชีวิตนี้รอดจากวิกฤติ เอากิฤตินั้นมาเป็นโอกาส เอากิฤติมาเป็นโอกาส วิกฤติเกิดขึ้นมาเราก็ไม่เสียใจ วิกฤติเกิดขึ้นมาก็กรรมเราทำมาเอง ถ้าเราไม่ทำมาเอง ทำไมมันเกิดกับเรา ทำไมคนรอบข้างเขาก็เหมือนเรา เห็นวิกฤติเหมือนกัน ทำไมเขาไม่ทุกข์ไม่ร้อน เพราะเขาไม่ใช่เจ้าของเรื่อง เขาไม่รับรู้กับเรา มันเป็นกรรมของเรา เราสร้างขึ้นมา เราก็หาทางออก หาทางแก้ไข หาทางดูใจเรา พอดูใจเรา มันเข้าใจเรื่องกรรมมันก็ปล่อย ปล่อยมันก็ผ่านไป ลมพัดลมเพ ลมพัดผ่านไป ใครทุกข์? ไม่เห็นมีใครทุกข์เลย แต่ถ้าจิตมันยึดนะ ทุกข์ไปหมดเลย

ย้อนกลับมา เอากิฤติเป็นโอกาส พอดูเอากิฤติเป็นโอกาส มันก็แก้ไข แก้ไขในการดำรงชีวิตของเรา เห็นไหม สากยบุตรพุทธชินโรส ชีวิตเกิดมาเพื่อการแก้ไข ปัญหาไว้แก้ไข ปัญหาไว้ให้จัดการแก้ไข แม้แต่องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน ไปกับพระอานนท์ สั่งไว้หมดเลยนะ “อีก ๓ เดือนข้างหน้าเราจะทำสังคายนา นายจุนทะให้อาหารเป็นมื้อสุดท้าย ประชาชนเขาจะโจมตีนายจุนทะว่า เพราะฉันอาหารของนายจุนทะแล้วพระพุทธเจ้าปรินิพพาน” สั่งพระอานนท์ไว้หมดเลย “อานนท์ เธอบอกเขาว่า เหตุการณ์อย่างนี้มันเป็นประโยชน์กับเขา ไม่ใช่โทษหรือก อาหารของนายจุนทะเป็นอาหารที่ประเสริฐมาก เพราะเราฉัน

อาหารของนายจุนทะแล้วเราถึงขันนิพพาน มันเป็นวาระเป็นคราวขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานเอง ไม่ใช่เพราะฉันอาหารของนายจุนทะแล้วถึงปรินิพพาน”

ทั้งๆ ที่ตัวเองจะต้องปรินิพพานอยู่แล้ว ยังบอกกล่าวไว้แก้ไขเหตุการณ์วิกฤติทางโลกไว้ไม่ให้มันเป็นไปได้ ไม่ให้มีการขัดแย้งกัน ใจที่เป็นธรรมไม่ได้หวังตัวเองเลย ตัวเองจะตายในคืนนี้อยู่แล้ว ยังเทศน์ว่าการสั่งสอนมา ไปเอาพรหมณ์ เห็นไหม “ศาสนาไหนก็เจริญๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าอย่างไร”

แม้แต่จะปรินิพพาน ยังแก้ไขเหตุการณ์ทุกอย่าง ยังเอาพรหมณ์ที่มาถามปัญหาเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาในคืนสุดท้าย เป็นเอหิภิกขุของที่สุดท้ายที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบวชให้ นะ “อ้าว! อานนท์ บวชขึ้นมา แล้วภาวนาเลย คืนนี้ขอให้บรรลุธรรมขึ้นมา ไม่ต้องมายุ่ง” พระอานนท์ก็บวชให้ จัดการให้ สิ่งที่เป็นประโยชน์มันเป็นประโยชน์นะ ถ้าธรรมมันเป็นประโยชน์มันเป็นประโยชน์ ถ้ามันเป็นกิเลสเห็นไหม

สากยบุตรพุทธชิโนรส วันนี้วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา มันเป็นเรื่อง ศาสนาเป็นองค์กร สังฆะเป็นสงฆ์ เราเกิดมาในสงฆ์ แล้วเรามีครูมีอาจารย์ เรามีหมู่มีคณะ หมู่คณะของเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา รื้อคันกิเลส ชำระกิเลสในหัวใจตั้งแต่หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ลงมา ครูบาอาจารย์ท่านท่านมา มันมี มันมีวิธีการ มันมีเทคโนโลยี มันมีสิ่งต่างๆ จะให้เราทำ เพียงแต่เราสนใจไหม

เราอ่านอนจมนกับชีวิตนะ เราบวชมานี่อย่าชะล่าใจว่าคนหนุ่มไม่ตาย คนหนุ่มคนแก่ตายเหมือนกันหมด หายใจเข้าแล้วไม่หายใจออก ตายหมด ถ้ามันไม่ชะล่าใจกับชีวิต มันทำให้เราตื่นตัว “ภิกษุทั้งหลาย เธอจงพิจารณาสังขารด้วยความไม่ประมาทเถิด” แล้วเราประมาทไหม เราประมาทกับชีวิตไหม หายใจเข้าแล้วหายใจออกอยู่พรรษาหนึ่ง จะเข้าพรรษาอีกแล้ว เดี่ยวเดี๋ยวก็ออกพรรษาอีกแล้ว เข้าพรรษาอีกแล้ว ก็ปีแล้ว แล้วชีวิตมันจะตายไหม คนเรามันจะไม่ตายหรือร่างกายนี้จะไม่เสื่อมสภาพหรือ

มันตายนะ แต่ถ้าตายพร้อมกับมีธรรมไป มันตายด้วยคุณประโยชน์ใจ ถ้าเราเป็นสากยบุตร ใจเราเป็นธรรม พร้อมทั้งจะตาย ตายเมื่อไหร่ก็ได้ เพราะความตายมันเป็นธรรมดา มันเป็นความจริงอันหนึ่ง เพราะคนเกิดมาต้องตายทั้งหมด แต่ถ้ากิเลสมันตายแล้วนะ สุข สบาย ตายเมื่อไหร่ก็ได้ เพราะมันไม่มีอะไรหอก เหมือนวันนี้พรุ่งนี้ วันนี้ก็พรุ่งนี้ มันเหมือนธรรมดา

เหมือนกับผ่านประตูเข้าออก มันจะมีอะไร อยู่ซีกฟากนี้ ข้ามไปซีกฟากโน้น เรากลับ เปิดประตู ผ่านไปก็เท่านั้น ไม่เห็นมีอะไรเลย

แต่ถ้าเรายังมีกิเลสอยู่ ทุกข์นะ ทุกข์ มันจะเป็นจะตาย เตือนร้อนไปหมดเลย ถ้าเราประมาท ประมาทวันเวลา ประมาททุกอย่าง ชีวิตเรามันจะเอาอะไรเป็นประโยชน์ แต่ถ้าเราไม่ประมาท ปัจจุบันนี้ก็ไม่ประมาท รีบเร่งของเรา หน้าที่การงาน เราทำของเราตามสติปัญญา หน้าที่พระบวชใหม่ พระบวชใหม่ก็ฝึกข้อวัตร มีหุมีตาของเขาทำอะไร ไม่ใช่ว่า “ฉันทำได้ๆ”

“ฉันทำได้” มันเรื่องโลกๆ นะ อย่าเอาทิฏฐิมานะมาข่มขี้กัน อย่ามาขวางโลก จะสังเกต ก่อน ทำไมทำอย่างนี้ ทำอย่างนี้เพราะอะไร เพราะเก็บอย่างนี้มันมีประโยชน์เพื่ออย่างนี้ เก็บอย่างนั้นมันเป็นประโยชน์ไปอย่างนั้น การเก็บรักษาไม่ใช่ว่ากองๆ เป็นการเก็บรักษานะ นั่นไม่ใช่ การเก็บรักษา นั่นเป็นการทิ้งไว้ ของมากองๆ ไว้ มันไม่ใช่การเก็บรักษา แต่เขาเก็บเขาเรียง ถ้าเป็นกิเลส “โธ้ย! มันยุ่งยาก มันเสียเวลา ฉันจะรีบไปภาวนา” ถ้ารีบไปภาวนา ทำไมเป็นคนมักง่ายอย่างนี้ คนมักง่ายเป็นคนมีสติหรือ คนมีสติเขาจะเก็บทุกอย่างให้มันเป็นระเบียบเรียบร้อย คนมีสติสัมปชัญญะมันฝึกสติมาจากข้างนอก

ผู้บวชใหม่ให้สังเกต ไม่ใช่ว่า “ฉันก็ทำได้ ทำของง่ายๆ” นั่นมันวิสัยโลก เห็นใหม่ เราบวชเป็นพระขึ้นมา เราขอนิสัย ๕ พรธมา ขอนิสัยเพื่ออะไร? ขอนิสัยก็เพื่อให้รู้ใจ

โลกกับธรรม เหริยญมี ๒ ด้าน เหริยญข้างหนึ่งเป็นโลก เหริยญข้างหนึ่งเป็นธรรม เก็บอย่างหนึ่งเป็นธรรม เก็บอย่างหนึ่งเป็นโลก เวลาของที่สละบริจาด สละบริจาดมาเป็นธรรม ผู้ใช้เป็นโลกหรือ โลกโมโหสัน เก็บสะสมจนล้นหัวเลย นั่นไม่ใช่เป็นธรรม “อ้าว! ก็เขาให้มา มันเป็นธรรม สติทธีเสรีภาพ เขาให้มา”... สติทธีเสรีภาพมันกิเลสนะ ถ้าเป็นธรรม มันเจ้อจาน มันสละ มันเผื่อแผ่

สิ่งนี้มันถึงว่า นิสัย ให้ดูให้สังเกต ไม่ใช่ทำตามอำเภอใจ ทำตามอำเภอใจมันเป็นกิเลส ฟังใหม่ บอกไว้แล้วว่าถ้าการขัดขืนกิเลส การขัดเกลากิเลสคือการต่อสู้กับมัน คือการขัดขืนมัน การไม่ยอมจำนนกับความคิด ของเคยทำ เคยกินเคยใช้ ฝืนมัน ฝืนไม่ทำ ฝืนให้มันน้อยลง ฝืนให้ร่างกายมันปลอดโปร่ง ฝืนให้ธาตุ ๔ มันไม่หนัก การภาวนามันจะได้ก้าวเดินไป

ฝืนตัวเองคือฝืนกิเลส

การเก็บการรักษา ถ้าเก็บรักษาทางโลกมันก็เหมือนกับสักแต่ว่าทำ มันเป็นการสะเพร่า มันเป็นการไม่ได้สร้างสติ เป็นการมั่งง่าย ลืมตัว แต่ถ้าเป็นการตั้งสติ มันเป็นการตั้งใจ เป็นการใช้ความคิด เป็นการบำรุงรักษา

เป็นการตั้งใจ เป็นการใช้ความคิด เป็นการบำรุงรักษา เขาบอก “เป็นกิเลส มันเป็นความทุกข์” มันก็เบื่อหน่าย มันก็ไม่ทำ ไอ้กิเลสมันจึ่ค่ออยู่นั่นนะ แต่ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา มันชื่นใจ มันทำใจ เพราะเราเป็นศากยบุตรพุทธชินโรส ทำด้วยสติ เราฝึกสติ เราเก็บหอมรอมริบ เรามีสติสัมปชัญญะ เราเคลื่อนไหว

“ภิกษุทั้งหลาย เธอจงพิจารณาสังขารด้วยความไม่ประมาทเถิด” ไม่ประมาทเถิดมันก็มีสติสัมปชัญญะทุกการเคลื่อนไหว ทุกการเหยียดกู่ ทุกอย่างมีความเข้าใจ แล้วไปนั่งภาวนามันก็เป็นการภาวนาขึ้นมาบ้างสิ ไอ้นี้ปล่อยมันไปเป็นลิงหลอกเจ้าเลยละ ลิงมันโหนไปตามต้นไม้เลย มันออกแรงจนอ่อนจนเปลี้ย จนมันออกฤทธิ์เต็มทีของมันแล้ว ตกกลางคืนมันจะนั่งภาวนา ๒ นาที หลับแล้ว เห็นไหม มันประมาทเลนเล่อ มันปล่อยไปทั้งวันเลย ปล่อยให้จิตเหมือนลิง มันไปทั้งวัน มันโหนกิ่งไม้นั้น โหนกิ่งไม้นี้ “ตกเย็นขึ้นมาจะนั่งภาวนา” มันโหนกิ่งไม้ มันออกแรงจนมันเหนื่อยจะตายอยู่แล้วจะมาภาวนาอะไร

แต่ถ้ามันได้ฝึกของมัน มันได้มีสติสัมปชัญญะ มันได้บำรุงรักษา มันไม่ประมาท มันดูแลตัวมันเอง มันสมบูรณ์มา มันพอใจของมัน เวลานั่งภาวนามันจะภาวนาของมันไปได้ นี่ศากยบุตรพุทธชินโรส

วันนี้วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ถ้าวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เราเป็นภิกษุ เราเป็นนักรบ เราเป็นศากยบุตรโดยสมมุติ เป็นสงฆ์ สงฆ์ยกเข้าหมู่เป็นพระ เป็นภิกษุ แต่เป็นภิกษุแล้วเราต้องประพฤติปฏิบัติเข้าไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในใจเราให้ได้ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ถ้าเราเข้าถึงใจเรา เราเคารพธรรมของเรา เคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะเป็นประโยชน์กับเรา

ผลของการประพฤติปฏิบัติ เราจะรู้เองของเราละ ครูบาอาจารย์ที่ท่านเทศนาว่าการสอนเรา ถ้าเราประพฤติปฏิบัติเข้าไปได้ เราจะรู้เลยว่าครูบาอาจารย์ของเราหลอกเราหรือเปล่า ทำไมเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ทำไมครูบาอาจารย์บอกว่าไปทางซ้าย แต่ทำไมเราไปทางขวา เอ๊ะ! ครูบาอาจารย์กับเราต้องผิดองค์หนึ่งแน่นอน จับผิดครูบาอาจารย์ให้ได้ เอาครูบาอาจารย์เป็นหลัก แล้ว

พยายามตั้งใจทำขึ้นไป ไม่ต้องไปวัดกับใคร ไม่ต้องไปวัดกับคนอื่นนะ คนอื่นเป็นจริตนิสัยของเขา

เราเป็นสังฆะ เป็นหมู่สงฆ์ หมู่สงฆ์สังฆะเป็นสากยบุตรด้วยกัน ต้องมีความเมตตา มีความเมตตา มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน แล้วเราคูแลรักษากัน ช่วยกันดูแลกัน สากยบุตร เราเป็นบุตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วโลกนี้จะไม่ว่างจากพระอรหันต์ แล้วเราก็จะเป็นพระอริยบุคคลขึ้นมา ถ้าเราทำของเราได้ ถ้าเป็นขึ้นมา เราจะมีความสุขก่อน

เวลาเขาโกรธกัน เบียดเบียนตัวเองก่อน แล้วก็เบียดเบียนผู้อื่น นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราประพฤติปฏิบัติ เราได้ความสุขก่อน เราได้รู้ความจริงก่อน จากใจดวงหนึ่ง คือใจของเราที่ได้สัมผัส กับให้ดวงใจต่อๆ ไป นี่เป็นประโยชน์กับเรา ประโยชน์กับศาสนา จิตของเราถ้าเป็นสากยบุตรพุทธชิโนรสมันจะเป็นประโยชน์กับศาสนา เป็นประโยชน์กับเรา เป็นประโยชน์กับทุกๆ คนเลย แต่ถ้าจิตของเราเป็นจิตกิเลส เป็นบุตรของกิเลส มันจะเหยียบย่ำเรา เราจะทุกข์ก่อน เราจะรู้ก่อนว่าเราทุกข์ แล้วความทุกข์นี้จะระบายไปสู่คนอื่น เห็นไหม มันเป็นโทษหมดเลย

วันสำคัญทางพระพุทธศาสนาอยู่ข้างนอก วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ความจริงอยู่ข้างใน ในหัวใจของเรา ให้มันเป็นความสำคัญขึ้นมา ความสำคัญนะ เทวดา อินทร์ พรหมยังมาฟังเทศน์เลยละ เทวดา อินทร์ พรหมยังต้องมาฟังอริยสังจากใจของผู้ที่รู้จริง เพราะอริยสังในคำว่าเป็นอย่างหนึ่ง อริยสังในความเป็นจริงอย่างหนึ่ง อริยสังในความเป็นจริงเพราะทำได้ คนที่ไม่เป็น แล้วก็มีความพลั้งพลาด มีความพลั้งเผลอ มีการกระทำแล้วมันผิดพลาด เขาจะมาศึกษาเล่าเรียน เขาจะมาได้ถามถึงความผิดพลาดของเขา เห็นไหม คนรู้จริงจะเป็นประโยชน์กับทุกๆ คนเลย นี่สากยบุตรพุทธชิโนรส

วันนี้วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา วันวิสาขบูชา เราเป็นชาวพุทธแท้ๆ แล้วเราเป็นนักบวชด้วย เป็นพระด้วย ต้องให้เป็นความสำคัญกับเรา แล้วจะเป็นประโยชน์กับเรา เอวัง